

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς ἀποκρίνεται διὰ τῶν κλαυθμη-
σισμῶν του το ἑλληνικὸν ζήτημα.

Διὰ νὰ ἐννοήσητε τί ἦτο τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα εἰς χεῖρα-
τῶν κ. κ. Κουμουνδούρου καὶ Δεληγιάννη, πρέπει νὰ ἐνθυ-
μηθῆτε τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο ἐπεισόδιον τοῦ Ναξίου, ὅστις κλέ-
ψας χοιρίδιον συγγενοῦς του καὶ ἀκούσας ὅτι ἔρχεται πρὸς
ἀναζήτησίν του σφάζει τὸ χοιρίδιον καὶ τὸ ἐναποθέτει, ὡς
βρέφος ἐντὸς κούνιας, ὅταν δὲ ἦλθεν ὁ τρυφερὸς συγγενὴς
τοῦ λέγει :

— Κούνα, σὲ παρακαλῶ, λιγάνι τὸ παιδί κ' ἐγὼ πά-
νὰ κυττάζω σ' τῆς γειτονιαῖς μήπως κ' εὕρω τὸ γουρουνάκι
σου.

Εἰς τὸ λίκνον, τὸ ὁποῖον ἀνεκίνουν ὡς Ἄνδρῖαι νταγτάδες
οἱ κ. κ. Κουμουνδούρος καὶ Δεληγιάννης, ὁ Βηκονσφίλδ ἀ-
φαιρέσας τὸ βρέφος παρεισήγαγε χοιρίδιον.

Ἐπρεπε νὰ ἐπέλθῃ ἡ νίκη τῶν φιλελευθέρων τῆς Ἀγ-
γλίας, ἢν αὐτοὶ οἱ φιλελεύθεροι δὲν προσεδόκων, διὰ νὰ
ἀκουσθοῦν ἀνθρώπινα κλαυθμηρίσματα τοῦ βρέφους ἑλλη-
νικοῦ ζητήματος.

Καὶ ὅταν ἐπετρέπετο εἰς τὰς τάξεις τῶν φιλελευθέρων
πρὸ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐκλογῶν νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἡ περὶ
αὐτοῦ βεβαιότης, δὲν ἐπετρέπετο εἰς τὸ ἑλληνικὸν ὑπουρ-
γεῖον νὰ μὴ προῖδῃ τὴν τροπὴν αὐτὴν, ἥτις τὸ ἡνάγκασε
ἀπὸ ὑπουργεῖον μεταρρυθμίσεων νὰ ἀποβῇ ὑπουργεῖον σι-
θῆρου ;

*Ἡ ἡ ἐπιδίωξις τῆς λύσεως τοῦ ἑλληνικοῦ ζητήματος σύμ-
φωνα πρὸς τὴν εὐρωπαϊκὴν διπλωματίαν καὶ σύμφωνα πρὸς
τὰς δυνάμεις τοῦ Βασιλείου ἦτο ἀποκλειστικὸν προνόμιον
ἐνὸς ὀρισμένου κόμματος καὶ ὅχι καθήκον πάσης ἑλληνικῆς
κυβερνήσεως ;

*Ἡ ὁ κύριος Τρικούπης ἐπρεπε πράγματι νὰ μεταβληθῇ
εἰς βούν καὶ νὰ ἀνατρέψῃ τὴν ἐπικαθήσασαν ἐπ' αὐτοῦ ἐλ-

ληνικὴν τύχην ; *Εἰ τί νὰ γίνῃ, κύριε Δεληγιάννη, αὐτὰ
ἔχουν αἱ γυναῖκες. Εὐνοοῦν τοὺς νεωτέρους καὶ τοὺς εὐρω-
πιοτέρους. Καὶ ἐκείνους κυρίως οἵτινες δὲν διαφιλονεκοῦν
τὰ δικαιώματά των.

Πῶς φέρεται τώρα τὸ ὑπουργεῖον ὡς Διευθυντήριον
τῆς καταιγίδος ; Λέγομεν : μετριώτατα. Ἀλλὰ πῶς
θα ἐφέρετο τὸ ὑπουργεῖον Κουμουνδούρου—Δεληγιάννη ;
Δὲν εἶναι αὐτοὶ οἱ ἐν τοῖς στρατιωτικοῖς ἀποδείξαντες ἀπὸ
τοῦ 1876 καταπληκτικὴν σύγχυσιν διανοίας ; Δὲν εἶναι αὐ-
τοὶ οἱ χύσαντες εἰς τὸ στήθος τοῦ ἔθνους τὴν ἀπογοήτευ-
σιν κατὰ κάδδους διὰ τὴν ἐχθρικὴν πρὸς τὴν ἐφεδρείαν συμ-
περιφορὰν, διὰ τὴν ἀποβουσιβοζούκωσιν τοῦ ἀξιολόγου περὶ
ἐφεδρείας νόμου τοῦ μακαρίτου Δεληγνώργη ; Δὲν εἶναι
αὐτοὶ οἵτινες εἰσήγαγον τὸ σωματεμπόριον εἰς τὴν μεταβα-
τικὴν ἐθνοφυλακὴν, ἀνομολογήσαντος τοῦτο αὐτοῦ τοῦ κ.
Κουμουνδούρου ἀπὸ τοῦ βήματος ; Δὲν εἶναι τὸ κατ' ἐξο-
χὴν κόμμα ὅπερ μεταβάλλει ἐρχόμενον εἰς τὰ πράγματα
τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ κράτους εἰς λημέρι ; Δὲν εἶνε αὐτοὶ οἱ ἐ-
ξαπλώσαντες τὰς ἀκτῖνας τοῦ κεντρικοῦ ταμείου ἕως εἰς τὰ
ἐκλυτα στήθη ἐταιρῶν καὶ διατηρουμένων ; Δὲν εἶναι αὐ-
τοὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν ὁποίων 800 φόνοι ἐγένοντο ἐντὸς
ἔτους ἐν Μεσσηνίᾳ ; Δὲν εἶναι αὐτοὶ οἱ ἀδεξιώτεροι ἀνα-
ρρανέντες διπλωμάται ; Δὲν ἀπεξενώθημεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν
των πᾶσαν εὐρωπαϊκὴν φιλίαν ; Δὲν διεγράψε τῶν δικαίων
μας ὁ πολὺς των Βαδισκὴν τὰ Ἰωάννη καὶ τὸ Μέτσοβον ;

Καὶ δὲν ἀνταλλάσσετε ὅλας αὐτὰς τὰς θετικὰς ζη-
μίας τοῦ κόμματος αὐτοῦ πρὸς τὸν τύπον διὰ τῆς με-
τριοτάτης πολιτείας τῶν νῦν κυβερνώντων ;

Διὰ τί ἔχομεν μετριοτάτην πολιτείαν τῶν ὑπουργῶν μας ;

Α'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 14

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

IV.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ.

(Συνέχεια τῆς προηγ. φύλλον)

*Ὁ Ἰάκωβος ἔφθασε πρῶτος, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος κατῆλθεν
εἰς Σαῖν-Μανδαὶ καὶ ἐκεῖθεν μόλις τὴν νύκτα ἤρχισε νὰ ἀνα-
βαίῃ εἰς Βαῖνσαῖν. Ὁ Ἰάκωβος ὡς μαινόμενος, ἀφοῦ μάτην
περιέμενεν εἰς τὸν σταθμὸν τῶν ἀμαξῶν τοῦ ἵπποσιδηρο-
δρόμου πρὸ τοῦ κήπου τοῦ Βαῖνσαῖν, ἔπειτα ἀπελπισθεὶς
περιήρχετο τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ καπηλεῖα ἀναζητῶν τὸν ἄν-
θρωπὸν του. Ἦτο σκιά καὶ ἐξηφανίσθη. Ἐκεῖνος διῆλθεν
ὡς ὄνειρον συγκεχυμένον. Καὶ ὁμοῦς ὁ Ἰάκωβος τὸν ἀνε-

γνώρισεν. Ἦτο αὐτὸς, ὁ ἄνθρωπος τῆς Σαῖντ-Ἀδρέας, ὅστις
ἐγένετο αἰτία νὰ χάσῃ τὴν ἀμαξοστοιχίαν ! . .

Μάτην περιεπόλει καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν περὶ τὸν κήπον
καὶ κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ τῶν Παρισίων καὶ τῆς ὁδοῦ τῆς
Λευκῆς Κυρίας. Ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο ἀφαντοῦς. Ὀπτικὴ
ἀπάτη ; Ὅχι ὁ Ἰάκωβος δὲν ἠπατάτο. Περὶ τὸ ἐσπέρας
φωναὶ ἀσυνήθεις καὶ ταραχὴ συνήθισαν τοῦς κατοίκους
τοῦ Βαῖνσαῖν. Ὁ Ἰάκωβος εἶχε συναντήσῃ πάλιν τὸν ἄν-
θρωπὸν του, ὅστις διωκόμενος ἐκρύβη εἰς τὸ μέγαρον τοῦ
Κόμητος τοῦ Σαῖν-Μώρ. Ὁ Ἰάκωβος τὸν εἶδε καλῶς ἦτο
αὐτὸς καὶ ἐκρύβη ἐκεῖ καὶ ὑπέθεσε δικαίως ὅτι ἦτο ὑπρέ-
της τοῦ Ἀμειδαίου. Ἀλλ' οἱ πέριξ αὐτοῦ συναθροισθέντες
τὸν εἰρωνεύοντο καὶ ἔλεγον κρυφά.

— Εἶναι ὑπρέτης τοῦ κ. Δωρναί. Ἐκόλλησεν ἀπὸ τὸν
κύριόν του. Ἐκεῖνος νομίζει καθ' ἡμέραν ὅτι συναντᾷ τοῦς
δολοφόνους του καὶ οὗτος τὸν ἄνθρωπὸν του !

V.— ΣΙΜΩΝ ΤΡΙΒΟΥΛΛΙΑΚ.

Ἦτο ἀκριβῶς μεσημβρία. Ὁ γέγων θυρωρὸς τοῦ Κόμ-
τος τοῦ Σαῖν-Μώρ, εἶχεν ἐνδυθῇ ἤδη τὴν νέαν του στολὴν
καὶ ἦτο πάλιν εἰς τὴν δόξαν του. Ἡμέραν καὶ νύκτα εὐ-
ρίσκετο εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀγρυπνῶν Κεάβερος. Αὐστηρὸς
ἐξελεγκτὴς τῶν εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐχόρδιζε τὰς

Διότι ὑπὲρ τῆς μετριότητος αὐτῆς εἰργάσθησαν βασιλεία, βουλὴ καὶ λαὸς ἐπὶ πεντηκονταστίαν ἤδη.

Διότι ἐντὸς πέντε μηνῶν δὲν ἐκρίζονται συνθήκαι, δὲν καταστρέφονται ἐπιρροαί, δὲν ἐκμηδενίζεται ἐργασία πεντηκονταστῆς σκοπὸν ἔχουσα ὅπως ἐν αὐτοῖς τοῖς μεταβατικοῖς διὰ τὸν τόπον μας καιροῖς εὑρεθῇ ἡ Ἑλλάς ἔρμος μέσων, πόρων, ἀνατροφῆς καὶ νοῦ.

Ἄλλ' ἐνόσφ συρίζουν εἰς τὰς ἀκοάς μας τὸ δομοκὸν μέδλα τὰ αἵσχη του, αἱ πρὸ τῶν πρέσβων γονυπεσίαι τοῦ Δεληγιάννη μὲ δλα τὰ ψεύδη του, ἡ ὑπὸ Κουμουνδούρου καὶ Γρίβα καπήλευσις τοῦ στρατιωτικοῦ πνεύματος τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ πρώτου μετασχημάτισις τοῦ δημοσίου Ταμείου εἰς τεκὲν ἐνθα σιτίζονται οἱ ἀργοί, θὰ εὐχόμεθα ὡς Ἕλληνες, ἐὰν δὲν εἶναι πεπρωμένον νὰ ἀπαλλαγώμεν διὰ παντὸς τοῦ κινδύνου αὐτοῦ, νὰ παραδοθώμεν τοῦλάχιστον ὅσον τὸ δυνατόν ἀργότερον καὶ εἰς καλλιτέραν ὑγιεινὴν κατάστασιν εἰς χεῖρας τοῦ ἀλλοκότου αὐτοῦ ἱατροῦ Κουμουνδούρου, ὅστις ἐσυνείσθε νὰ τρέφεται ἐκ τῆς νόσου τῶν πελατῶν του. Ἀμήν.

Καλιδάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἡ «Παλιγγενεσία» ἰδιοποιεῖται χάριν ἄλλης συναδέλφου τὴν τιμὴν τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ γενναίου ρουσφετίου ὅπερ, πρωθυπουργοῦντος τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ἔλαβεν ὁ νῦν μετοχικός γενόμενος διευθυντὴς τοῦ «Τηλεγράφου».

Τὸ ρουσφέτιον ἐκεῖνο ἀνεκαλύψαμεν ἡμεῖς πρῶτοι, ἄλλην τότε ἐκδίδοντες σατυρικὴν ἐφημερίδα· ἔχομεν ἀδυναμίαν εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην δάφνην μας καὶ παρακαλοῦμεν τὴν «Παλιγγενεσίαν» μετ' ὀλιγωτέρας γενναιοῦτος νὰ διαθέτῃ τὴν ξένην ἰδιοκτησίαν.

φιλοφρονήσεις του καὶ ἐκανόνιζε τὰς ὑποκλίσεις του ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ ἢ τῆς κοινωνικῆς θέσεως τοῦ εἰσερχομένου. Παρηκολούθει δὲ διὰ τοῦ βλέμματός καὶ ἐπέβλεπε πάντα χωρικὸν ἢ ὑπηρετήν. Ἐκπληρῶν τὰ ὑψηλά του ταῦτα καθήκοντα δὲν ἐλησμονεῖ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ προσκαλῇ τὴν ἀρχόντισσά του νὰ τῷ κιρνᾷ ἐν ποτήριον οἶνου τῆς Βουργονδίας, τὸ ὅποιον πλέον δὲν ἔπινεν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἀποθανόντος, ἀλλ' εἰς ὑγείαν τοῦ ζῶντος καὶ ἤδη κυρίου του, Κόμητος τοῦ Σαῖν-Μώρ.

Ἦτο ἀκριβῶς μεσημβρία, ὅτε ἀνθρωπὸς τις παρουσιάσθη εἰς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς ζητῶν τὸν Κόμητα. Εἶχε μορφήν παράδοξον καὶ ἔτι παραδοξοτέραν φωνὴν, βραγχινὴν, ἥτις ὁμοίαζε πρὸς τὸν συγκεχυμένον κρότον τοῦ ὕδατος τοῦ παταμοῦ, ὅπου οὗτος διέρχεται ὑπὸ σπήλαια καὶ καμάρας ἀντηχούσας. Τὸ βλέμμα του, ὅσον καὶ ἂν ἤθελε νὰ προσποιηθῇ ἱλαρότητα προσώπου, ἦτο ἄγριον. Ὁ θυρωρὸς δὲν ἠδύνατο νὰ τῷ κλείσῃ τὴν θύραν ἤρχισεν ὅμως νὰ τὸν ὑποπτεύεται καὶ προσεκάλεσε τοὺς ἄλλους ὑπηρετάς οὐχὶ τὸσον διὰ νὰ περιποιηθῇ τὸν εἰσελθόντα, ὅσον διὰ νὰ τοῖς κάμῃ νεῦμα νὰ προσέχωσιν εἰς αὐτόν.

Οἱ ὑπηρεταὶ ἠθέλησαν νὰ τὸν ἐμποδίσωσιν, ἀλλ' οὗτος δι' ἐνὸς ἀγρίου βλέμματός τοῖς ἔδωκε νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει ἠθελον ἐπιχειρήσει νὰ τῷ κλείσωσι τὴν θύραν δὲν θὰ ἔμενον πολὺ εὐχαριστημένοι. Ἡ ἀγριότης του

Οἱ Ῥουμοῦνοι διὰ Β. διατάγματος ἐζήτησαν νὰ ἀνακηρύξουν ὁμογενεῖς τῶν ὅλους τοὺς Ἕλληνας τῆς Μακεδονίας. Ἄνευ Β. διατάγματος τολμῶμεν νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι ὅλοι οἱ Ῥουμοῦνοι εἶναι Ῥουμοῦλοι.

Παρατηρήσατε; Πρῶτον διάφορον πάντοτε ὁ Αἰὼν δηλοσιεῖ αἰσθητικὸν τινα εἶδησιν περὶ τῆς περιουσίας τοῦ Βασιλέως.

Ὁ ἄνθρωπος συνειθίζει πρῶτον τὰ hors d' oeuvres διὰ νὰ φθάσῃ ἔπειτα εἰς τὰς entrées.

Αἱ Νέαι Ἰδέαι γράφουν μετὰ τινος εὐχαριστήσεως ὅτι ὁ ἰδελφὸς τοῦ ὑπουργοφάγου Χασσάν εὐρίσκεται εἰς Ἀθήνας.

Ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ Χασσάνηδες φονεύουν δύο ὑπουργούς διὰ μιᾶς καὶ ἔπειτα ἀπαγχονίζονται, τότε δὲν φθάνει ἓνας καὶ μόνος Χασσάν δυστυχῶς διὰ νὰ κενωθῇ θέσις διὰ τὸν κ. Οἰκονόμου.

Ἡ Εὐρώπη θέλει νὰ βιάσῃ τὴν Τουρκίαν εἰς τὰ δύο ζήτήματα, τὸ μαυροβουνιωτικὸν καὶ τὸ ἑλληνικόν.

Ἀλλ' ἂν ἑτέρου δὲν θέλει καὶ νὰ τῆς τσακίσῃ τὰ πλευρά, φοβούμενη μήπως τὸ κατάγμα αὐτὸ τῆς κυρᾶς Τουρκίας ἐναλλάξῃ νὰ τὸ θεραπεύσῃ κατ' ἴδιον τρόπον ἡ δόκτωρ Ῥωσία.

Ὅμοιάζει λοιπὸν ἐρωμένον ὅστις ἔρχεται πολλάκις εἰς θέσιν νὰ κακώσῃ τὴν ἐρωμένην του, ἀλλὰ συλλογιζόμενος ὅτι τὸ μεταξωτόν της δέρμα τοῦ χρειάζεται, ἀφοπλίζεται.

Εἴμεθα οἱ ταλαίπωροι Ἕλληνες θύματα ἔρωτος διπλοῦ, μὴ τιμωρουμένου δυστυχῶς ὡς ἡ διγαμία ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου.

εἶχεν ἀληθῶς τὸ ἐπιδόλλον καὶ ὁ φόβος ἐπέβαλε καταναγκαστικὸν τινα σεβασμόν. Οὕτω εἰς ἐν βλέμμα του αἱ πάροδοι ὅλοι τῷ ἦσαν ἀνοικταὶ καὶ ὡς ἐξ ἐφόδου ἄνευ πολιορκίας, ἄνευ ὑπονόμων, ἄνευ στρατιωτῶν καὶ κρότων πυροβόλων, ἦτο κύριος τῶν μεγάρων τοῦ Κόμητος.

Εἰσῆλθε μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην, μὲ βῆμα στρατιωτικὸν καὶ τὸν πλατύν του πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἔφθασε μέχρι τῆς αἰθούσης ὅπου ἐκάθησεν ἐπὶ τινος ἔδρας παρὰ τὴν στρογγύλην τράπεζαν. Εἰς τὴν αἰθουσαν δὲν ὑπᾶρχε κανεὶς. Ὁ ἄνθρωπος ἐσήμανε τὸν κωδωνίσκον. Ἄντι ὑπῆρτου παρουσιάσθη ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ἐζήτηι, δηλαδὴ ὁ Ἀμδαῖος.

— Ἀ! ἐπὶ τέλους σὲ εὐρίσκω—ἀνεφώνησε—καὶ σὲ εὐρίσκω εἰς παλάτια ὥρατα. Αὐτὸ δὲν με δυσχεστεῖ διόλου. Ὁ Κόμης ὤχριασεν. Ὁ ἄνθρωπος ἐξηκολούθησε.

— Βεβαίως δὲν ἀνέμενες τὴν ἐπίσκεψίν μου.

Ἀλλὰ Κύριε...—διέκοψεν ὁ Κόμης, τεταραγμένος ὅμως καὶ ὠχρὸς πάντοτε—ποῖος εἶσθε; τί θέλετε; Καὶ πρὸ πάντων τίς σας ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ μοι λαλήτε μὲ τὸ σὺ;

Ὁ ἄνθρωπος ἔρριπεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἄγριόν του βλέμμα· ἔπειτα σαρκαστικὸν μειδίαμα διέσπασε τὰ χεῖλη του.

— Ἐλα! Οὔτε ἓνα καλῶς ἤλθες λοιπόν! Οὔτε νὰ μου

Αὐτοὶ οἱ κύριοι φυγόστρατοι οἱ μεταβαίνοντες εἰς Εὐρώπην ἐκήρυξαν διὰ λογαριασμόν τῶν τὴν ἐναρξίν τοῦ πολέμου. Χωρὶς νὰ προηγηθῇ πόλεμος, μεταβάλλονται εἰς **πρόσφυγας πολέμου**.

Τὸ αἰθνητικὸν Πνεῦμα» εὐαρέστως ἀναφέρει ὅτι πᾶν τι γινόμενον σήμερον πρὸς στρατιωτικὴν τοῦ τόπου σύνταξιν ὁρεῖται εἰς τὸν περὶ γενικῆς στρατολογίας νόμον, τέκνον, ὡς λέγει, τοῦ ὑπουργείου Κουμουνδούρου.

Ἀλλὰ τὸ τέκνον αὐτὸ, καθὰ ἐπληροφορήθημεν, πρὸ πολλοῦ τὸ ἀπεκήρυξεν ὁ πατήρ του, κατὰ δὲ τὴν τελευταίαν ἐν Μεσσηνίᾳ περιοδείαν του συνεβούλευε τοὺς πιστοὺς του νὰ μὴ προσέρχονται οἱ ἐπιστραταῖαι ἀδιότι αὐτὸς ἐντὸς ὀλίγου ἐρχόμενος πρωθυπουργὸς θὰ φέρῃ νέον νόμον.

Ὡστε ὅ,τι γίνεται σήμερον στρατιωτικῶς, ὅ,τι προσέρχεται ὑπὸ τὰς σημαίας, ὅ,τι ἐκτελεῖ τὸ καθήκον του, ὅ,τι κατασκηνοῦται ἐν σκηναῖς καὶ στρατῶσι, γίνεται ἐναντίον τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ἐναντίον ὅλης τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἥτις **ἀντιδρᾷ**, ὅσον δύναται, κατὰ τῆς στρατολογίας.

Ἐλησμονήσαμεν τὸ ὄνομα ἀντιπολιτευομένου Πελοποννησίου βουλευτοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς προσελθὼν μετὰ βίας ἐλειποτάκτησεν.

Ἐνθυμούμεθα ὁμως τὸν Κερκυραῖον ἀντιπολιτευόμενον ἐλέφαντα (Νικοκάδουραν) ὅστις αὐθημερὸν ἔχετε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ κάτωθεν μωρᾶς διαμαρτυρήσεως τῶν ἀντιπολιτευομένων βουλευτῶν Κερκύρας πρὸς τὸν Νομάρχην περὶ στρατολογίας δῆθεν μόνον ἀντιπολιτευομένων καὶ αὐθημερὸν ἔδρεχε μὲ δάκρυα τὸν λιπόστρατον χαδευόμενον του, ὅστις τὸ ἔκοψε λάσπην διὰ τὴν Εὐρώπην.

δώσης τὸ χέρι. Ἄ! πολὺ ὀργήγωνα λησμονεῖς τοὺς φίλους σου.

Ὁ Ἄμεδαῖος δὲν ἠδύνατο νὰ ὀργισθῇ καὶ προσεποιεῖτο ὅτι ἐκράτει τὸν θυμὸν του.

— Ἀπευθύνεσθε πρὸς ἐμὲ, Κύριε;

— Βλέπω ὅτι καὶ μετὰ μᾶς θέλετε ἐτικέτταν ἔστω. Ἐτικέττα μετὰ δύο ἀνθρώπων τοῦ ἐπαγγέλματός μας εἶναι πρωτότυπον, ἀλλὰ ἔστω...

— Λοιπὸν τί ζητεῖτε...

— Κύριέ μου—ἀφοῦ θέλετε οὕτω—ἔχομεν παλαιὸν τινα λογαριασμόν ἀνεξόφλητον.

— Σὰς χρεωστῶ ἴσως...

Ὁ ἄνθρωπος παρουσίασεν εἰς αὐτὸν τεμάχιον χάρτου.

— Μικρὰ πράγματα! Ἀμοιβὴν διὰ μίαν δολοφονίαν ἐν Λονδίῳ διαπραχθεῖσαν κατὰ τὴν νύκτα τῆς 25ης Αὐγούστου ε. ε. κατόπιν τῆς διαταγῆς σας φρ. 10,000 καὶ πρὸς 10 τοῖς 0)0 ὁ τόκος τριῶν μηνῶν 250 ἥτοι φρ. 10,250. Ἀλλ' ἐπειδὴ μαθάνω ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπέζησε καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ σὰς κλέψω μοι ὀφείλετε μόνον τὸ ἥμισυ ἥτοι 5,000 φρ. καὶ 125 διὰ τόκον. Ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐξοφλήσετε τὸν λογαριασμόν αὐτόν.

— Εἴσθε τρελλὸς Κύριε; Ἀλλ' ἐδῶ εἶναι τὸ Βαϊνσαῖν ὅχι τὸ Σαραντόν.

— Ἀρνεῖσθε; Σὰς κινῶ ἀγωγὴν.

Αὐτοὶ ποῦ ἔχουν αἷμα ἐβραϊκὸ εἰς τὰς φλέβας τῶν, αὐτοὶ ποῦ ἐζήλευσαν τὴν εὐφυΐαν τῶν Ἑβραίων νὰ κρύπτωνται εἰς κόφας μεστὰς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν πελωρίων χειμωνικῶν, φερόντων τὸ κίτρινον χρῶμα τοῦ φόβου τῶν, αὐτοὶ μετὰ τοῦ ψαλιδίσματος τῆς τιμῆς τῶν ἔπρεπε νὰ ψαλιδίσουν ὀλίγον καὶ τὴν γλῶσσάν των.

Εἶναι καιρὸς!

Εἰς φαρμακοποιὸς ἀνέλαβε τὸν κάλαμον διπλωμάτου ἐν ταῖς *Νέαις Ἰδέαις* παρακαλεῖται ὁ κ. Οἰκονόμος νὰ λάβῃ εἰς χεῖρας κλυστῆρα φαρμακοποιοῦ.

ΕΓΕΙΝΑ Κ' ΕΓΩ ΠΑΙΔΙ

Τὸ παιδί, ποῦ δὲν γνωρίζει τί θὰ πῇ ταξίδι ἀκόμα, εἰς τὴ μάνα του, ὅπου φεύγει, λέει μὲ γελαστό τὸ στόμα: αὐριο θὰ ἔλθῃς μάνα.» Καὶ προσμένει νὰ τὴν ἴδῃ

τὸ καῦμένο τὸ παιδί, τὸ καῦμένο τὸ παιδί!

Σὰν παιδί κ' ἐγὼ προσμένω ἡμέρα-νύχτα καὶ περνοῦνε τόσα αὐριο—Καὶ πόσα πόσ' ἀκόμη θὰ νὰ ῥθοῦνε!—

Ἐσχάσα πῶς μᾶς χωρίζει πέλαγο πλατὺ φαρδύ.

Ἐγεινα κ' ἐγὼ παιδί, ἔγεινα κ' ἐγὼ παιδί!

Σφίγξ.

— Ἀγωγὴν; αὐτὸ θὰ ἦτο νόστιμον.

— Ὅχι τόσον νόστιμον ἴσως ὅπως νομίζετε—ἀπῆντησεν ὁ ἄνθρωπος κινῶν τὴν κεφαλὴν του.

— Ἀλλὰ τίς εἴσθε τέλος πάντων;—Ἠρώτησεν ὁ Ἄμεδαῖος.

— Πρῶτον ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας εἶπω τίς εἴσθε ὑμεῖς. Ὀνομάζεσθε ἐδῶ ὁ Κόμης τοῦ Σαῖν-Μώρ. Ἐν Λονδίῳ ὁμοῦ ἐκαλεῖσθε Δεσορὲλ ἐὰν δὲν ἀπατώμαι. Ἐπειδὴ φαίνεται τὰ πλούτη τοῦ Σαῖν-Μώρ σὰς ἔκαμον νὰ λησμονήσετε τὸν Δεσορὲλ, ὑποδοηθῶ τὸ μνημονικόν σας. Αὐτοῦμαι ὁμοῦ πολὺ ὅτι δὲν βλέπω ἐδῶ καὶ αὐτὸ τὸ ὠραῖο μούτρο τοῦ κ. Ῥιγώ. Τώρα θέλετε νὰ σας εἶπω καὶ ἐγὼ τίς εἶμαι; Ὀνομάζομαι Σίμων Τριβουλλικὸς ταπεινότητος δοῦλός σας.

Καὶ τὸ δοῦλός σας αὐτὸ συνώδευσεν ὁ Τριβουλλικὸς μὲ ἐν χαϊρέτισμα φιλοφρονέστατον.

— Δὲν σὰς ἀδικῶ, φίλε μου,—εἶπεν ὁ Ἄμεδαῖος—φαίνεται ὅτι ἔχω τὴν ἀτυχίαν νὰ ὁμοιάζω πρὸς τὸν ἐντιμόν αὐτόν Κύριον Δεσορὲλ, ἀφοῦ πρὸ ὑμῶν μάλιστα καὶ ἄλλος τις εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μοι εἴπῃ τὰ αὐτά.—Ἀλλὰ εἴσθε πτωχός. Ἐχετε ἀνάγκην...

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ Κόμης τοῦ Σαῖν-Μώρ ἐνεχείρισεν εἰς αὐτόν τὸ βαλάντιόν του, ὅπου ἦσαν ἐπτά χρυσὰ λουδοβίκια.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΙΕΙΣ

ὑπὸ Δ. Α. Κορομηλά.

Ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου παρεστάθη τὴν ἐσπέραν τοῦ παρελθόντος σαββάτου ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Ὀργέως τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον νεώτερον ἔργον τοῦ ποιητοῦ τῆς **Παγκάστης** κ. Δ. Α. Κορομηλά.

Ἀκριβῶς τὸ ἔργον τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐπικληθῇ δράμα, διότι ἀναπτύσσει οὐχὶ ἰδέαν τινὰ ἐκ τῶν μεγάλων καὶ ἐφαρμοζομένων πανταχοῦ ἐν τῷ κόσμῳ καθ' ὅλας τὰς περιόδους, ἀλλὰ περιπέτειαν ἀτομικὴν συμβῆσαν εἰς μόνον τὸν Ἀνακρέοντα, ἥτις ἴσως εἰς ἄλλον ἄνθρωπον, ἢ καὶ εἰς ἄλλον ἀκόμη ποιητὴν, ἄλλοιαν θὰ ἐλάβανε λύσιν. Διὰ τοῦτο ὁ ἐξετάζων φιλολογικῶς τὸν Ἀνακρέοντα τοῦ ἡμετέρου φίλου θὰ ἐπονομάσῃ αὐτὸν οὐχὶ δράμα, ἀλλὰ μᾶλλον **μῖμον**, ἔχοντα ἱκανὰ τῶν συστατικῶν τῶν ἀρχαίων μίμων, οἵτινες καίπερ στοιχεῖα ὄντες δράματος τόσον πολὺ ἐκαλλιεργήθησαν, ὥστε ἔφθασαν διὰ τοῦ Σώφρονος μάλιστα εἰς βαθμὸν νὰ θαυμάζωνται ὡς ἀριστουργήματα τέχνης, εὐφυΐας καὶ καλλιλογίας. Ὡς ἀπόδειξιν τῆς τελείας τέχνης τῶν δραματικῶν τούτων στοιχείων ἀρκεῖ νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι κατὰ τοὺς μίμους τοῦ Σώφρονος ὁ θεοῦτατος Πλάτων ἐτεχνούργησε τὴν ἀρμονικὴν του γλῶσσαν καὶ τὴν ἀμίμητον διάλογον ἐν ᾧ ἐπιπνέει ἡ λεπτοτέρα τῆς ἀρχαιότητος εὐφυΐα.

Ἦτοχολοῦντο δὲ οἱ μῖμοι κατὰ τὰς μαρτυρίας τῶν ἀρχαίων κυρίως περὶ τὴν πιστὴν παράστασιν χαρακτήρων καὶ ἡθῶν τῶν κατωτάτων τάξεων τοῦ λαοῦ καὶ διεκρίνοντο κατὰ τὴν τεχνικὴν παράστασιν, τὴν ζωντανὰν τοῦ λόγου λέξιν, τὴν ἀληθειαν καὶ περιουσίαν γενναίων γνωμῶν. Οὐχ ἦν τινος ἐπετρέπετο καὶ σπουδαῖοι χαρακτήρες δι' αὐτῶν νὰ ζωγραφίζωνται.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Ἀνακρέοντος ἀρκετὰ εὐφυῶς διεπλάσθη ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου ποιητοῦ ἀναγνόντος ἐν τῷ Ἡροδότῳ ὅτι ποτὲ ὁ φιλόμουσος τύραννος τῆς Σάμου Πολυκράτης ἐπέμψεν εἰς τὸν Ἀνακρέοντα τάλαντα χρυσοῦ ἅτινα ὁ ποιητὴς ἐπέστρεψε. Τοῦτο ὁ ποιητὴς ἡμῶν ὡς ἐξῆς συνεπλήρωσεν. Ὁ Ἀνακρέων ἀγαπῶν διάσημόν τινα ἑταῖραν τὴν χρυσολάτριδα, ὡς τὴν ἀποκαλεῖ, Δάφνην, ὠραιότητα σπαίαν τῆς Μιλήτου, ἐπιθυμεῖ χρυσοῦ ὅπως ἀπολαύσῃ αὐτήν, διότι ἡ ἑταῖρα ἐμπαίζει τὴν πτωχείαν τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ τῶν φίλων του ποιητῶν Ἰδύκου καὶ Σιμωνίδου. Εἰς τὴν πρότασιν των ὅτι θὰ ψάλλουν οἱ ποιηταί, ἡ ἑταῖρα καγχάζει καὶ εἰρωνικῶς θεωμένη τὴν πενιχρότητα τῆς ποιητικῆς καλύβης ἀπέρχεται. Ὁ Ἀνακρέων τὴν ἀγαπᾷ, καὶ ὀνειρεύεται πλοῦτον. Νὰ πωλήσῃ τὴν λύραν του! Ἀλλὰ δὲν ἄρκει, τοῦ λέγουσιν οἱ φίλοι. Ἀφῆνης ἐμφανίζεται ἀπεσταλμένος τοῦ Πολυκράτους, ὅστις κομίζει τῷ Ἀνακρέοντι πλούσια δῶρα τοῦ τυράννου, τάλαντα χρυσοῦ δέκα.

Ἐτελείωσεν.

Ὁ Ἀνακρέων ἔχει τὴν Δάφνην πλέον.

Ἐν Μεγάρῳ ὅπου τὰ πάντα χρυσᾷ διαβιοῖ ὁ ποιητὴς τῆς τέως φέραν χρυσοκέντητον ἄσιαν ὑπερβολὴν, χρυσοῦν στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ χρυσὴν Δάφνην ἐν τῇ ἀγκάλῃ ἐντροφῶσαν ἐν τῷ χρυσῷ. Οὐδὲν τῆς ποιητικῆς του καλύβης τὸν συνοδεύει πλέον. Ἀντὶ τῶν φίλων του, οἵτινες τὸν μισοῦσι καὶ δὲν θέλουσιν οὐδὲ νὰ τὸν ἴδωσι πλέον, προσκαλοῦνται εἰς τὰ γεύματα οἱ κόλακες τοῦ τυράννου, καὶ οἱ παράσιτοι καὶ συμμορία ληστῶν ἐντέχνων, οἵτινες τρώγουσιν ἐκ τοῦ ξένου πλούτου προτείνοντες τῷ Ἀνακρέοντι διάφορα σχέδια, ὁ μὲν τὸν τοκισμὸν τοῦ χρυσοῦ, ὁ δὲ τὴν κατασκευὴν ὑδραγωγείων, ὁ δὲ τὴν ἀγορὰν οἰκοπέδων. Βεβαρυμένος ὑπὸ τοῦ τοιοῦτου βίου ὁ Ἀνακρέων ζητεῖ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' αὐτῶν τῶν κλεπτῶν τῆς εὐφυΐας του, ἐνθυμεῖται ὅτι εἶχε ποτε λύραν καὶ ἀτενίσας εἰς τὰς χρυσᾷ

Ὁ Τριβουλλιὰκ ἀφοῦ εἶδε τὸ ἐμπεριεχόμενον ἡγέρθη μανιώδης.

— Ὁ Τριβουλλιὰκ δὲν εἶναι ἐπαίτης—οὔτε σὰς ἐζήτησε ψυχικό.

Καὶ ἔριψε τὸ βαλάντιον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀμεδαίου.

— Θέλετε νὰ ἐξοφλήσετε τὸν λογαριασμὸν — προσέθηκε — νὰ ἢ ὄχι;

— Νομίζω ὅτι ἀρκετὰ σὰς ὑπέμεινα — ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Κόμης — δύνασθε νὰ ἀπέλθετε.

— Ἔστω — εἶπεν ὁ Τριβουλλιὰκ ἐξερχόμενος—καί. . . καλὴν ἐντάμωσιν εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Μαζᾶ.

Ὁ Τριβουλλιὰκ ἐξηλθὼν πανηγυρικῶς εἰσῆλθεν εἰς τὸ πρῶτον καπηλεῖον, τὸ ὅποιον συνήντησε καὶ ἐζήτησεν ἐν ποτήριον οἴνου.

— Ἄ! διὰ τί νὰ μὴ συναντήσω—ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν—τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον ἐδολοφόνησα; Ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω. Ὁ Δεσορέλ εἶναι πλούσιος καὶ ἡ κεφαλὴ μου δὲν στέκεται καλὰ εἰς τὴν θέσιν της. Ἐμπρὸς λοιπὸν ἐκδίκησις!

Καὶ ἐξελθὼν ἐπορεύθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ὑπαστυνόμου.

Ὁ Τρενώ ἐκάθητο καπνίζων τὴν πίπαν του καὶ σκεπτόμενος ἀκριβῶς τὴν ἱστορίαν τοῦ Κόμητος τοῦ Σαῖν-Μῶρ.

Ὁ Τριβουλλιὰκ ἀπεκαλύφθη πρὸ αὐτοῦ.

Τί ζητεῖτε Κύριε — ἠρώτησεν ὁ Τρενώ.

— Νὰ τεθῶ ὑπὸ κράτησιν. Πρὸ τριῶν μηνῶν ἐδολοφόνησα ἄνθρωπόν τινα, τοῦ ὁποῦ ἀγνοῶ τὸ ὄνομα, ἐν Λονδίῳ, κατὰ διαταγὴν τοῦ κ. Δεσορέλ, ὅστις καλεῖται ἐδῶ Κόμης τοῦ Σαῖν-Μῶρ. Ἀλλὰ δὲν ἔλαβον τὴν συμφωνηθεῖσαν ἀμοιβήν. Κατὰ συνέπειαν παραδίδομαι εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης καὶ σὰς ἀναγγέλλω ὡς συνένοχόν μου τὸν Κόμητα τοῦ Σαῖν-Μῶρ καὶ τὸν Ἰούλιον Ῥιγῶ, τοῦ ὁποῦ ἀγνοῶ τὴν διαμονήν.

— Ὁ Τρενώ ὥσάν νὰ μὴ ἐπείθετο εἰς τὰ ῥῶτά του ἠρώτησε τὸν ἄγνωστον.

— Πρὸ τριῶν μηνῶν, ἐν Λονδίῳ. . . Καὶ ὀνομάζεσθε;

— Σίμων Τριβουλλιὰκ.

— Καὶ ἂν ἴδῃτε τὸ θῶμά σας τὸ ἀναγνωρίζετε;

— Πῶς! ἴσῃ! εἶναι ἐδῶ! — εἶπεν ἐγερσίμως καὶ τυπτῶν διὰ τῶν χειρῶν του τὴν κεφαλὴν ὁ Τριβουλλιὰκ. — Αὐτὸ τὸ κεφάλι μου θέλει σπάσιμον! Αὐτὸς εἶναι ἐδῶ! Καὶ ἐγὼ ἦλθα νὰ παραδοθῶ εἰς τὴν δικαιοσύνην!

Ὁ Τρενώ ἐκάλεσεν ἓνα τῶν κλητῶν καὶ τῷ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς. Ὁ κλητὴρ ἐξῆλθε.

— Μίαν ἐρώτησιν ἀκόμη — εἶπεν ὁ Τρενώ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Τριβουλλιὰκ. Εἴσθε βέβαιος ὅτι ὁ Κόμης τοῦ Σαῖν-Μῶρ εἶναι ὁ Δεσορέλ ὅστις σὰς ἐπλήρωσε. . .

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Σένης.